

Túrkeve, 1923. szeptember 8. – Asheville, North Carolina, USA, 1994. november 22.

Kisparaszti családban született, szülei 6 kat. holdon gazdálkodtak. Az 1930-as évek közepén megélhetési gondjaik miatt a fővárosba költöztek. Apja a csepeli Weiss Manfréd Gyárban kapott munkát. 1942-ben a Vas utcai Széchenyi István Felsőkereskedelmi Iskolában érettségizett, majd beiratkozott a Magyar Királyi József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem közgazdasági karára. Diákként belépett a Soli Deo Gloria Református Diákszövetségbe, majd a Keresztyén Ifjúsági Egyesületbe. 1943-ban Imre Lajossal elindította a Szórvány Kaláka Mozgalmat azzal a céllal, hogy az erdélyi magyar iskolákat, egyesületeket és egyházakat elláthassák magyar könyvekkel. A német megszállás alatt bekapcsolódott a nemzeti ellenállási mozgalomba, Bereczky Albert köréhez tartozott. 1944 májusában közreműködött a Szabad Élet Diákmozgalom megszervezésében; a mozgalom képviselőjeként 1944 szeptemberében részt vett a Magyar Diákok Szabadságfrontja megalakításában, s bekerült annak héttagú intézőbizottságába is. Szerepe volt a Görgey-zászlóalj – egy fegyveres németellenes diákalakulat – felállításában. 1944. december 12-én a nyilas Nemzeti Számonkérő Szék társaival együtt letartóztatta, de 1945 januárjában sikerült megszöknie. Már felszabadított Pesten belépett a Független Kisgazdapártba. 1945. február 8-tól az egységes Magyar Demokratikus Ifjúsági Szövetség budapesti, április 23-tól országos vezetőségi tagja, de május végén lemondott tisztségéről. A Független Ifjúság – az FKGP ifjúsági szervezete – egyik megszervezője, 1945. június 20-ától elnöke. 1945. november 4-én a kisgazdapárt országos listáján nemzetgyűlési képviselővé választották. 1946. március 27-étől néhány hónapig a Magyar Ifjúság Országos Tanácsa vezetője volt. 1946. szeptember 7-én beválasztották az FKGP Országos Intézőbizottságába. Novemberben bekerült a Magyar Kollégiumi Egyesület vezetőségébe. 1947. február végén a belső ellentétek miatt távozott a Független Ifjúság (FI) éléről, de tagja maradt a szervezet politikai bizottságának. Az 1947. évi országgyűlési választásokon a párt baloldali vezetősége nem jelölte. 1947 őszén–1948 tavaszán tagja volt a Kisgazda Mozgóképüzei Rt. igazgatóságának. 1948. március 3-án lemondott az FI Országos Tanácsában viselt tisztségéről, és kilépett a szervezetből. 1948-tól alkalmi munkákból élt, időről időre a törökbálinti téglagyárban végzett fizikai munkát. 1950 márciusában koholt vádak alapján letartóztatták, Kistarcsára, majd Recskre, az ország leghírhedtebb kényszermunkatáborába internálták. 1953 szeptemberében szabadult, de rendőri felügyelet alá helyezték. Ismét a törökbálinti téglagyárban kapott munkát, majd segédmunkás a II. Számú Zöldségkereskedelmi Vállalatnál. 1956. október 30-án bekerült az újjáalakult Független Kisgazdapárt Intézőbizottságába, a párt vidéki szervezkedését irányította. Eljárt a Magyar Értelmiség Forradalmi Bizottsága összejöveteleire. 1956. november 3-án részt vett a Petőfi Kör újjáalakuló gyűlésén, ahol bekerült a vezetőségbe. 1956. december 4-én családjával együtt külföldre távozott. Az Egyesült Államokban telepedett le. 1972-ben közgazdasági diplomát szerzett a Columbia Universityn. Hosszú évekig egyetemi tanárként tanított a Quinnipiac College-ben. Az emigrációban a Független Kisgazdapárt Intézőbizottsága, majd a Magyar Forradalmi Tanács tagja. Egyik kezdeményezője volt a Politikai Üldözöttek Világszövetsége megalapításának; a szervezet később a Magyar Politikai Foglyok Szövetsége nevet vette fel.

